

Коли вже люди обляглися спати

Ліна Костенко

Коли вже люди обляглися спати,
коли вже місяць вилузнувся з хмар,
коли спартанка Києва, не Спарти,
лиш я світила вікнами в бульвар, —
тоді із ночі, з пітьми, з порожнечі,
де зіп'ялася вежа на котурн,
мені хтось душу тихо взяв за плечі —
заговорив шопенівський ноктюрн.
А то були якісь магічні пальці.
Вони німіли на якомусь "фа".
І прислухались...
І боялись фальші.
Так, як боїться і моя строфа.
Вони вертались, мучились, питали.
Вони відклали славу на колись.
Вони ту фальш роздерли, розтоптали,
і аж збіліли, так вони сплелись.
Ніхто не знав. Цього й не треба знати,
як десь ламає пальці віртуоз...
Щасливий той, хто ще не вміє грати.
Він сам собі Шопен і Берліоз.